

KVINNOFRONTEN

Box 2007, 128 21 Skarpnäck
e-post: kvinnofronten@sverige.nu
Org. nr: 802411-0119
Plusgiro: 5 56 23 - 3
hemsida:
www.kvinnofronten.nu

Till

SOCIALDEPARTEMENTET

Regeringskansliet

103 33 Stockholm

YTTRANDE

över Ds 2020:16 – "Stärkt barnrättsperspektiv för barn i skyddat boende – förslag till bestämmelser rörande bl.a. omedelbar placering, sekretess och skolgång" – diarienummer S2020/05758/SOF.

Sammanfattning

Kvinnofronten är djupt oroad över den brist på förståelse för utsatta barns och mammors situation som promemorian visar. Mot bakgrund av såväl forskning som erfarenhet borde det vara uppenbart att ett system med ett separat beslut om skyddat boende för barnen skulle riskera att få till följd att många mammor i framtiden inte längre kommer att våga fly från misshandlaren, *eftersom de i så fall inte vet om de kan skydda sina barn.*

Det innebär att samhällets skydd för mammor och barn utifrån promemorians förslag i praktiken skulle minska – färre mammor och barn skulle komma att få skydd och fler mammor och barn skulle istället tvingas leva kvar i fortsatt utsatthet för pappans våld – *tvärt emot lagstiftarens uppsåt att öka skyddet.*

Kvinnofronten är därför **helt emot** förslaget om separata beslut för barn. Utifrån den omfattande forskning som finns om barns utsatthet i familjer där pappan misshandlar mammor anser vi att det istället skulle kunna vara fullt möjligt för socialtjänsten att *i mammans beslut* även innefatta barnen.

Kvinnofronten anser:

- att separata beslut om barnen **inte** ska införas, utan att omyndiga barn ska **ingå** i socialtjänstens beslut om skyddat boende för en mamma,
- att om system med sådana separata beslut ändå införs, de **inte** ska regleras genom en särskild bestämmelse i tvångslagen LVU,
- att socialtjänsten ska kunna ta beslut om skyddat boende utan att efterfråga den andra vårdnadshavarens samtycke,
- att beslut inte ska utgå från eventuellt behov av "vård" etc utan från behovet av skydd,
- att beslut om skyddat boende **inte** ska vara överklagbart.

Grundläggande kommentarer

Trots att det vid första anblicken kan låta positivt att barn som lever med våld i hemmet ska få ett eget beslut om skyddat boende, är Kvinnofronten helt emot utredningens förslag. Det beror på att förslaget i praktiken motverkar sitt syfte. Förslaget visar en djup okunskap om barns verklighet i familjer där pappan misshandlar barnens mamma och bortser från

den omfattande forskning som faktiskt finns idag om utsatta barns villkor och vardag.

Frågorna kring våld och vårdnad är några av de samhällsfrågor som är absolut mest *könsbundna*. Själva grunden för att kvinnor och barn är utsatta för mäns sexualiserade våld är könens olika villkor i samhället; det faktum att vi lever i ett ojämnt samhälle. *Samhällets könsmaktsstruktur* är med andra ord själva orsaken till att skyddade boenden alls behövs. **Ändå saknar denna promemoria helt ett könsperspektiv.**

Kvinnofronten har flera gånger påtalat vikten av att skilja mellan *könad* analys och *könsneutral* lagtext. Precis som sexköpslagen eller lagen om kvinnofridsbrott måste en lag om barns rätt till skyddat boende utgå från en analys av könens olika villkor i samhället. Nu får istället utredningens brist på könad analys till följd att *pappans våld lyfts bort från hans föräldraansvar*, och därmed *osynliggörs barnens utsatthet i familjer där pappan utsätter mamman för våld*.

Brottsoffermyndigheten redovisade 2013 siffror om barnens verklighet: **85 procent av de barn** som har en pappa som misshandlat mamman har befunnit sig i samma rum när mamman misshandlats, **13 procent** har sett och hört misshandeln från annat rum. Det innebär att **98 procent av barnen** är vad Brottsoffermyndigheten har kallat ”deltagande vittne”.¹ Men i själva verket är alltså minst 98 procent av barnen: medoffer.

För barnen blir pappans våld mot mamman en traumatisk upplevelse. Forskning visar även att **35 procent** av barnen har sett eller hört pappan hota att döda mamman.² Att bevittna övergrepp på mamman kan upplevas som ännu svårare för barnet än att själv bli utsatt. Västra Götalandsregionens kompetenscentrum om våld i nära relationer skriver: ”Det finns forskare som menar att den svåraste och mest skadliga formen av våld för ett barn, ur ett psykologiskt perspektiv, är att uppleva pappas våld mot mamma.” ... ”Barnet kan uppfatta detta som ett hot mot hela sin existens. När barn tvingas bevittna våld mot en förälder blir det känslomässigt övergivet och skyddslöst, eftersom det just då förlorar bägge sina föräldrar – den ene i form av en hotfull angripare och den andre som ett utsatt offer.”³

Alla barn ska ha rätt till trygghet och frihet från hot och våld. Mot bakgrund av ovanstående grundläggande fakta om barns utsatthet i familjer där pappan misshandlat mamman, inklusive Brottsoffermyndighetens konstaterande att denna utsatthet gäller 98 procent av barnen, är det självklart att **alla barn** som lever med en mamma som är utsatt för våld av pappan också ska ha samma rätt till skyddat boende som, och tillsammans med, sin mamma. Därmed är det också självklart att ett barn ska ha rätt till skyddat boende tillsammans med sin mamma *oavsett om pappan i egenskap av vårdnadshavare motsätter sig det*.

Frågan är då om lösningen måste vara att socialtjänsten ska göra en separat bedömning för barnet/barnen? Under senare år har vi sett en ökning i antalet mammor som går tillbaka till förövaren för att försöka skydda sina barn. Det har skett i takt med att fler pappor som har utsatt mammor för våld – inklusive pappor som är *dömda* för våld mot mamman och/eller barnen – har fått vårdnaden om barnen medan mammor förlorat den med hänvisning till det missvisande begreppet ”umgängessabotage” och utan hänsyn till uppgifter om våld. Denna negativa utveckling för utsatta barn och mammor har samhället inte tagit på allvar, trots att den uppmärksammas av både kvinno- och barnrättsorganisationer och bekräftas i forskning. Ett system med *separata beslut* om skyddat boende för mamman respektive för barnen skulle innebära att samhället förvärrar situationen ytterligare – genom att skapa en situation där i framtiden fler mammor inte vågar fly från misshandlaren över huvud taget, eftersom de i så fall inte vet om de kan skydda sina barn. Det innebär alltså en uppenbar risk att *färre barn i praktiken får skydd* – tvärt emot lagstiftarens uppsåt att öka skyddet.

Men promemorian diskuterar inte ens dessa risker, risker som antagligen skulle kunna undvikas om barnen exempelvis istället *ingår* i socialnämndens beslut om mammans

placering i skyddat boende.

Kvinnofronten anser alltså att det för att undvika sådana negativa följder borde vara fullt möjligt för socialtjänsten att istället i *mammans beslut* även innefatta barnen.

Vi vill dock betona att det viktigaste är att promemorians förslag inte införs, eftersom det skulle försämra skyddet för utsatta barn och deras mammor och därmed gå emot både FN:s barnkonvention, kvinnokonventionen och regeringens jämställdhetsmål.

Kommentarer till promemorians olika delar

Kapitel 3 Överväganden och förslag

3.1 BARN S PLACERING I SKYDDAT BOENDE MED ENDAST EN AV TVÅ VÅRDNADSHAVARES SAMTYCKE

3.1.1 Barn ska kunna placeras omedelbart i skyddat boende

Som vi tagit upp ovan har 98 procent av barnen antingen befunnit sig i samma rum när misshandeln skett eller hört misshandeln från angränsande rum. Det innebär att så gott som alla barn i dessa familjer är *medoffer* vid övergreppen mot mamman. Det borde därmed vara självklart att *omyndiga barn ska ingå* i socialnämndens beslut om omedelbar placering av en mamma i skyddat boende – och att det ska gälla utan att utreda eller efterfråga den andra vårdnadshavarens samtycke. Att informera en misstänkt förövare om skyddat boende kan i det läget medföra livsfara. Samhällets skydd av barn måste i det akuta läget gå före hans rätt som förälder.

Detta är särskilt viktigt mot bakgrund av det vi skrivit ovan om att fler mammor går tillbaka till förövaren *för att försöka skydda sina barn*. Vi vill betona att det idag finns omfattande forskning om barns utsatthet vid våld och vårdnadstvister. Det är därför närmast ofattbart att promemorian inte ens diskuterar de uppenbara riskerna med sitt förslag. Ett system med separata beslut för barnen skulle riskera att få till följd att många mammor i framtiden över huvud taget inte kommer att våga fly från den misshandlande mannen – eftersom de i så fall inte vet om de kan skydda sina barn – samt att ännu fler mammor skulle gå tillbaka till förövaren av samma skäl, för barnens skull. Förslaget går därför tvärt emot lagstiftarens intentioner om ökat skydd för barnen och deras mammor.

KVINNOFRONTEN motsätter oss av ovanstående skäl att socialnämnden skulle ta separata beslut om barns placering i skyddat boende.

KVINNOFRONTEN anser av ovanstående skäl att omyndiga barn ska ingå i socialnämndens beslut om omedelbar placering av en mamma i skyddat boende.

KVINNOFRONTEN anser också att socialtjänsten ska kunna ta dessa gemensamma beslut om skyddat boende för mamma och barn utan att utreda eller efterfråga den andra vårdnadshavarens samtycke.

Promemorian anger vidare att socialnämnden ska kunna fatta ett beslut om att barnet ska få bo på skyddat boende med mamman *”om det är sannolikt att barnet behöver vård i det skyddade boendet tillsammans med vårdnadshavaren och placeringen inte kan avvaktas med hänsyn till risken för barnets säkerhet och hälsa”*.

Kvinnofronten reagerar starkt mot det allvarliga tankefel som promemorians resonemang här visar på. Ett skyddat boende är i första hand till för att *garantera mammornas och barnens säkerhet*. Barnets behov av skyddat boende är därmed något helt annat än frågeställningen om barnet eventuellt även *”behöver vård”*. Barns eventuella vårdbehov på grund av sin utsatthet för våld måste avgöras helt oavsett det skyddade boendet.

Ett barn ska ha en självklar rätt att få följa med sin mamma till ett skyddat boende, för att barnet ska få behålla och återuppbygga sin trygghet med den vårdnadshavare som inte

utövar våld. *Barn som lever med att pappa utsätter mamma för våld är medoffer för detta våld och ska ha en självklar rätt till skydd.* En majoritet av barnen är dessutom själva utsatta för pappans våld och behöver i många fall trygghet och frihet från våld för att alls våga berätta.

Kvinnofronten är följaktligen också emot begränsningen att det endast ska gälla ”om placeringen inte kan avvaktas med hänsyn till risken för barnets säkerhet och hälsa”. Förut-sättningen bör tvärtom vara att barnet självklart ska placeras med sin mamma på det skyddade boendet om inte – i undantagsfall – ett *avvaktande* vore nödvändigt med hänsyn till barnets hälsa.

KVINNOFRONTEN motsätter oss helt promemorians skrivning om barnets behov av ”vård” när det i själva verket handlar om skydd mot hot och våld.

KVINNOFRONTEN motsätter oss också helt att placeringen skulle kunna bedömas ”avvaktas” annat än i yttersta undantagsfall.

Promemorians grundläggande feltänk om skyddat boende som om det vore en slags ”vårdinsats” fortsätter i och med promemorians förslag om att sådana separata beslut om barns placering i skyddat boende ska regleras genom en särskild bestämmelse i tvångslagen LVU. Detta föreslår promemorian helt utan att utreda vilka konsekvenser en sådan reglering i praktiken skulle få. Barn kan placeras enligt LVU av en mängd olika skäl, men *behovet av skyddat boende tillsammans med sin mamma* – på grund av pappans misshandel av mamman – är en helt annan situation, som påverkar såväl barnet som vårdnadshavarna på helt andra sätt. Medan LVU utgår från en vårdinsats som ska göras, gäller en placering i skyddad boende att skydda utsatta barn och deras mammor från en våldsam pappa. *Se vidare punkt 3.1.2 om offentligt biträde enligt LVU.*

Kvinnofronten ser det som mycket anmärkningsvärt att promemorian kan lämna ett så ogenomtänkt förslag, utan att göra en analys av risker och konsekvenser, såväl för samhället som för den enskilde.

KVINNOFRONTEN motsätter oss helt promemorians förslag att separata beslut om barns placering i skyddat boende ska regleras genom lagen om särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU.

3.1.2 Bestämmelser om handläggningen

Promemorian föreslår att en placering i skyddat boende ska upphöra ”om socialnämndens beslut inte underställs förvaltningsrätten inom en vecka”.

Även om vi har förståelse för att förvaltningsrätten skyndsamt måste kunna pröva beslut, vore det fullkomligt rättsosäkert att kvinnor och barn skulle behöva riskera att förlora sitt skyddade boende för att en socialnämnd inte skötte sin hantering av handlingar snabbt nog.

KVINNOFRONTEN motsätter oss förslaget att det skyddade boendet ska upphöra i dessa fall.

Promemorian föreslår vidare att socialnämndens beslut ”om omedelbar placering i skyddat boende inte ska vara överklagbart”.

KVINNOFRONTEN är som framgått emot separata beslut för mamma respektive barn, men stöder förslaget att beslut som innefattar barn i skyddat boende inte ska vara överklagbart. Akut skydd av barn måste gå före pappors föräldrarätt, särskilt under den första perioden av flykt.

Men promemorian föreslår också att beslutet om placering av barn endast ska kunna gälla under fyra veckor. Detta är helt orimligt utifrån det vi skriver här ovan om risken att fler mammor går tillbaka till den våldsamma mannen för att försöka skydda sina barn från

förövaren. Dessutom berättar många barn inte om sin egen utsatthet förrän de är i trygghet. En sådan trygghet motverkas av att tvingas leva i ständig oro och osäkerhet.

Förslaget om tidsbegränsning är lagt utifrån den anklagade pappans rättigheter som vårdnadshavare. Samtidigt konstaterar promemorian att det redan idag är så att när socialtjänsten beslutar om att en mamma ska få skyddat boende inleds ”i regel även en vårdnadsutredning avseende barnet”, samt att en sådan utredning redan idag ”får inledas utan vårdnadshavarens samtycke” (11 kap.1 och 2 §§ SoL). I och med den nya lagen om barnfridsbrott, som ska stärka barns skydd, träder i kraft kommer en sådan utredning att bli obligatorisk i dessa fall. Den lagen ska enligt förslag utgå från att det finns en dom om pappans våld mot mamman – trots att verkligheten visar att de allra flesta fall av kvinnomisshandel inte leder till dom – vilket innebär att den nya lagen för de allra flesta barn tyvärr inte kommer att kunna tillämpas. Men det faktum att ett barnfridsbrott kommer att finnas innebär ändå att socialtjänsten *måste utreda samtliga fall. I och med att en sådan utredning inleds kommer även den anklagade pappans rättigheter att tillvaratas.* Det finns alltså ingen som helst anledning att försvåra mammors och barns situation på det sätt som promemorian föreslår.

KVINNOFRONTEN motsätter oss av dessa skäl att ett beslut om placering i skyddat boende endast skulle gälla i fyra veckor.

Promemorian konstaterar vidare att enligt LVU ska ett offentligt biträde förordnas för den som åtgärden avser och för dennes vårdnadshavare, och skriver att det av rättssäkerhetsskäl är motiverat att bägge föräldrarna ska ha rätt till offentligt biträde.

Kvinnofronten anser att detta är ytterligare ett exempel på hur utredaren inte alls har analyserat sitt förslag att ett beslut bör fattas inom ramen för LVU. Ett sådant förfarande med olika offentliga biträden skulle innebära onödiga kostnader för samhället men framför allt skulle det skapa nya problem. Vid ett omhändertagande enligt LVU ska det offentliga biträdet skydda barnet och vårdnadshavarens intressen i förhållande till samhällets tvångsåtgärd. När det gäller pappors våld mot mammor däremot är det en situation som hanteras dels i ett eventuellt brottmål och dels i ett vårdnadstvistemål, där parterna har egna företrädare. Vilka följder får det då att i denna situation tillföra *ytterligare en rättsprövning?*

Omfattande forskning visar att ett stort problem idag i vårdnadsärenden där uppgift om våld förekommer är att pappans våld separeras från hans föräldraförmåga. Såväl socialtjänst som domstolar omformulerar ofta pappans våld till att bli en ”föräldrakonflikt”. Genom att framställa det som en ”konflikt” osynliggörs även våldets konsekvenser för barnet. Inte ens då pappan är dömd för våld mot barnet görs alltid riskbedömningar. Fokus hamnar istället på pappans rättighet som förälder till vårdnad/umgänge.

Det finns även forskning om fäder som utövat våld som visar på att papporna efter skilsmässan var mer fokuserade på att få eller få behålla vårdnaden än på att ge barnen omsorg. ”I en studie fann man att de var mer benägna att gå in i rättsliga processer om vårdnaden, eller vägra att betala underhåll, än män som inte varit våldsamma.”⁴

Dessutom blir barnen sällan lyssnade på. Enligt FN:s barnkonvention har barnet ”rätt till att inte träffa den ena eller någon av föräldrarna, om barnet känner sig rädd, otrygg eller orolig (artikel 9). Det är statens övergripande skyldighet att tillförsäkra barnet nödvändigt skydd och omvårdnad för barnets välfärd, under alla omständigheter (artikel 3.2)”⁵. Men Sverige lever inte upp till det, vilket såväl forskning som barnrättsorganisationer påvisat. Exempelvis skriver BRIS om barns berättelser om att ifrågasättas och inte bli trodda: ”Barnet får höra att det som barnet vill enbart hänger samman med att det har påverkats av den ena föräldern, och att barnet egentligen inte alls tycker eller känner som det gör. Barnets känslor diskvalificeras helt.”⁶ Och en jämförande forskningsstudie om bedömningar i vårdnadstvister konstaterade: ”Resultatet visade att barnens vilja tolkades som ’verklig’ endast om de sa att de ville träffa den andre föräldern. Det fanns inget fall i studien där man tolkat barnets

ovilja att träffa umgängesföräldern som den 'verkliga' viljan".⁷.

Att mot denna bakgrund skapa ytterligare en rättsprocess, gällande endast beslutet om placering i skyddat boende, är att bygga in och förstärka dessa oönskade tendenser. Istället är det tvärtom absolut nödvändigt att *barns rättigheter* måste stärkas.

Särskilt anmärkningsvärt blir promemorians förslag om reglering inom ramen för LVU sett till den nya barnfridslag som ska införas. I och med den ska socialtjänsten utreda *alla barn där uppgift om våld finns*. En sådan socialtjänstutredning avseende barnet är redan reglerad i Socialtjänstlagen som slår fast att den får ske utan vårdnadshavarens samtycke. Pappans rättigheter som vårdnadshavare är alltså reglerade, de tas hänsyn till i den därmed obligatoriska socialtjänstutredningen, och de kan sedan prövas i domstol om vårdnadstvist.

En ny lag bör över huvud taget aldrig införas på så lösa grunder och så totalt utan analys av följderna som promemorians förslag om att separata beslut om barn i skyddat boende skulle regleras via LVU.

KVINNOFRONTEN motsätter oss därför att offentligt biträde som huvudregel ska förordnas för barnet och barnets vårdnadshavare i mål om omedelbar placering av barn i skyddat boende.

3.1.5 Prövning av barnets bästa enligt 6 kap. a § FB

Kvinnofronten reagerar starkt mot promemorians skrivningar i denna del, då det blir så tydligt att den formella könsneutraliteten döljer resonemangens totala fokus på pappors rätt. Exemplet promemorian tar upp gäller hur samhällets "vårdåtgärder" inskränker "vårdnadshavarens rätt till privat- och familjeliv" och betonar hur viktig den rätten är. Men det handlar helt om den misstänkta förövarens rättigheter i egenskap av pappa. *Mammans* eventuella rättigheter som vårdnadshavare lyser helt med sin frånvaro i denna skenbara könsneutralitet.

Varför diskuterar promemorian inte alls kring *mammans* situation just utifrån detta om "vårdnadshavarens rätt till privat- och familjeliv"? Det vill säga med sådana frågor som: om socialnämnden ska ta över bestämmandet över mammans barn, innebär inte det i så fall ett brott mot *hennes rättigheter* sett till *vårdnadshavarens rätt till privatliv och familjeliv* enligt artikel 8 i Europakonventionen? Vilka rättigheter ska en mamma ha som vårdnadshavare i vårt samhälle?

Detta är bara ett exempel på hur promemorian med all beklagansvärd tydlighet bekräftar det vi menar med att en könsneutral analys/beskrivning av en så könad företeelse som detta, i ett samhälle grundat i en könsmaktsstruktur, självklart får till följd att kvinnans/mammans behov, villkor och rättigheter helt osynliggörs.

Även när det gäller socialtjänstens samtal med barn är det pappans rätt som står i fokus för promemorian, då den skriver om att samtal med barn utan vårdnadshavarens samtycke ska få ske *om det bedöms befogat*. Var finns barnens rätt i detta? Mot bakgrund av *barnens utsatthet* i familjer där pappan misshandlar mamman är det självklart *alltid* befogat att samtala med dessa barn oavsett den misstänkta förövarens eventuella samtycke.

Sverige är ett samhälle där fadersrätten är så stark att inte ens en pappa som misshandlat barnens mamma till döds inför barnen automatiskt förlorar vårdnaden. Men promemorian utgår från en tänkt könsneutralitet och diskuterar därför inte alls denna verklighet av en stark fadersrätt – eller hur kvinnor och barn påverkas av den. Promemorians skrivningar utgår tvärtom, i sin skenbara könsneutralitet i ett faktiskt ojämnt samhälle, automatiskt från fadersrätten – framför barnets behov. Kvinnofronten vill därför betona att FN:s barnkonvention nu är svensk lag och enligt den ska *barns rätt till skydd* gå före föräldrarätten.

Kapitel 5 Konsekvenser

5.3 Konsekvenser för barn

Promemorian hävdar att förslaget om att införa separata beslut om skyddat boende för barn skulle stärka barns rätt enligt FN:s barnkonvention. Som vi beskrivit ovan är det i själva verket precis tvärtom.

Såväl förslaget om att införa separata beslut om skyddat boende som den misstänkte förövarens möjlighet att överklaga socialnämndens beslut skapar en osäkerhet – en ovisshet för de utsatta som gäller både om barnet ens ska få rätt att bo tillsammans med sin mamma på skyddat boende, och om det sedan ska få bo kvar hos mamman i det skyddade boendet. Detta gör att *barnen* inte får tryggheten i att veta att de nu ska vara skyddade från hot och våld. Det kommer att få till följd att färre barn kommer att våga berätta om sin utsatthet för pappans våld. Detta är särskilt tydligt i och med det faktum att många barn inte berättar om att även de själva varit utsatta för våldet förrän de är i säkerhet.

Barn ska ha rätt till trygghet och frihet från hot och våld. Samhället har en skyldighet att skydda barn som far illa eller riskerar att fara illa. Det gäller ännu mer nu när barnkonventionen blivit svensk lag. Promemorians förslag bryter mot den skyldigheten.

KVINNOFRONTEN tvingas därmed konstatera att promemorians utsaga om konsekvenser för barn inte alls stämmer.

5.4 Konsekvenser för brottsligheten och det brottsförebyggande arbetet

Genom att promemorians förslag medför en uppenbar risk att färre mammor kommer att söka skyddat boende när de inte kan vara säkra på att deras barn kommer att skyddas, och i kombination med att fler kommer att återvända till förövaren av samma skäl, innebär förslaget i praktiken tvärtom ett stöd till fortsatt brottslighet.

Promemorian påstår här – helt utan könsanalys och utan någon som helst referens till forskning – att det *”är känt att barn som upplevt våld i nära relationer i högre utsträckning än andra barn själva utövar våld i vuxen ålder”*. Kvinnofronten ifrågasätter starkt detta slarviga och könsneutrala påstående och vill hänvisa till den brittiska forskaren Liz Kellys rapport om myter om bland annat *”upprepningstväng”*.⁸

Att barn tar långvarig skada av att leva i familjer där pappan misshandlar mamman är däremot känt, liksom att majoriteten av dessa barn själva är utsatta för pappans våld. Det är därför mycket viktigt att barnen tidigt får stöd och framför allt att de kommer bort från förövaren och *skyddas från att behöva utsättas för våld eller hot*. Promemorians förslag innebär dock en uppenbar risk för motsatsen, det vill säga att färre barn kommer att skyddas då beslut om barn i skyddat boende ska tas separat och utifrån frågeställningar om barnets *”behov av vård”* eller oklara bedömningar av barnets *”hälsa”*. Självklart ska beslut om skyddad boende tas utifrån *mammors och barns rätt till trygghet och frihet från hot och våld*.

KVINNOFRONTEN tvingas därmed konstatera att promemorians utsaga om konsekvenser för brottsligheten och det brottsförebyggande arbetet inte stämmer.

5.5 Konsekvenser för jämställdhet

Ett av regeringens sex delmål för jämställdhet är att *”Mäns våld mot kvinnor ska upphöra”*. Detta förutsätter att samhället arbetar för att skydda kvinnor från mäns våld. Men promemorians förslag att socialtjänsten ska ta separata beslut om barnen kommer i praktiken att hindra mammor från att lämna den misshandlande mannen då de inte får hjälp att skydda sina barn från förövaren. Att detta blir följderna av förslaget bekräftas av såväl kvinnojoursoverörelsen som forskare.⁹

Promemorians förslag kommer, tvärtemot sitt syfte, att i själva verket försvåra mammors möjligheter att söka skydd med sina barn. *Det innebär att det i praktiken också blir ett stöd för förövarens fortsatta våldsutövande mot mamman och barnen.* Förslaget motverkar därmed regeringens delmål för jämställdheten, att mäns våld mot kvinnor ska upphöra.

KVINNOFRONTEN tvingas därmed konstatera att promemorians utsaga om konsekvenser för jämställdheten inte stämmer.

Vi vill också betona att det är särskilt anmärkningsvärt att promemorian kan påstå något som helst angående jämställdhet – när man inte ens har gjort en analys utifrån kön.

Arbetsgrupp hos Kvinnofronten

I Kvinnofrontens arbetsgrupp för remissvaret har ingått Gerda Christenson, Viktoria Folkesson och Eva Larsson.

Stockholm den 9 november 2020

Kvinnofronten

Noter:

1. Gudrun Nordborg: **Barnfrid? Om rättens förhållningssätt till barn som upplevt våld med fokus på brottskadeersättning, vårdnad och umgänge.** Brottsoffermyndigheten 2013.
2. Red. Maria Eriksson: **Barn som upplever våld.** Nordisk forskning och praktik. Gothia 2007.
3. Tove Corneliussen: **Barn som upplever våld – konsekvenser för välmående och hälsa.** Genväg till forskning nr 4. Västra Götalandsregionen 2012.
4. Maria Eriksson: **I skuggan av Pappa – Familjerätten och hanteringen av fäders våld.** Förlags AB Gondolin 2003.
5. Ylva Söderlind Göthner, Gunilla Cederström & Anna von Scheele: **Barnkonventionen och lagstiftning kopplat till projektets mål, i Slutrapport – Barnets rättigheter i vårdnadstvister.** Stiftelsen Allmänna Barnhuset 2015.
6. Marie Angsell & Sofia Grönkvist: **”Lyssna på mig.” Barnets upplevelse av skilsmässa och föräldrars konflikter.** BRIS 2013.
7. Karin Röbäck: **Bedömningar om barn i umgängestvister – förändrad argumentation om tid, omsorg och delaktighet?** i Socialvetenskaplig tidskrift nr 1/2011.
8. Liz Kelly: **Problematiska begrepp – ”pedofiler” och upprepningstvång.** Kvinnofronten 2020.
9. Stina Berglund: **Förslag: Låt män kunna stoppa barn från att söka skydd.** Tidningen ETC 10/10 2020.